

Постулати Віри

- I. Вчення про Бога
- II. Зло та гріх
- III. Особа та праця Ісуса Христа
- IV. Особа та праця Святого Духа
- V. Божа праця спасіння
- VI. Християнське життя
- VII. Священне Писання
- VIII. Церква
- IX. Традиції
- X. Місія та євангелізм
- XI. Закон та етика
- XII. Есхатологія

I. Вчення про Бога

1. Особистість Творця

Ми віримо в одного Бога, який є творцем, утримувачем і правителем усього, що існує. За Його вічними постановами Він улаштував весь світ і керує ним згідно з Його суверенною волею. Немає більш величної особи ніж Він, і жодна істота не має сили вплинути, змінити або зменшити Його панування над творінням.

2. Творець і Його творіння

Бог сповіщає про Свою присутність та силу усьому Своєму творінню, особливо людському роду, який Він створив за власною подобою, — як чоловіка, так і жінку. Існує основна рівність буття між чоловіком і жінкою, але з відмінностями, так що покликання чоловіків і жінок не є взаємозамінними, але доповнюють одне одного. Хоча у Бозі немає розрізнення статі, Він відкриває Себе нам у чоловічій статі, а Його Син втілюється як чоловік.

3. Самооб'явлення Творця всім людям

Бог є особою і виявляє Себе особистісно. У давнину Він промовляв до різних людей різноманітними способами. Божі дії, які є доказом Його сили, супроводжували Його слова та доводили виконання обітниць. Звертаючися до людського роду, Він відкрив йому як Себе особисто, так і Свої задуми, очікуючи від людини відгук у послусі всьому, що Він об'явив людині.

Природний порядок свідчить про існування, силу та величність його Творця, так що ніхто не має жодного виправдання для невір'я у Нього. Загальне об'явлення — це термін, використовуваний для опису тих способів, якими Бог відкриває Себе всім людям без винятку, а саме — в природі, історії та свідомості. Загального об'явлення достатньо для того, аби збагнути факт існування та влади Бога, а також нашу відповідальність перед Ним, але воно є недостатнім для отримання спасіння. Потрібно особливе одкровення, оскільки, як полеглі істоти, ми сліпі та мертві духовно. Справжнє знання про Бога приходить тоді, коли Бог нам дає здатність бачити та розуміти істину про Його самооб'явлення.

Оскільки люди створені за образом та подобою особистісного Бога, і Бог, і люди є особистісними. Вони думають, і спілкуються один з одним способами, які можуть

бути виражені людською мовою. Завдяки цьому зв'язку люди можуть прийти до пізнання видимої та невидимої дійсності, і можуть використовувати ідеї, витягнуті з невидимого для розвитку і трансформації видимого. В рамках видимого творіння люди живуть у взаємозалежності з усіма іншими матеріальними створіннями; але оскільки люди створені за образом Бога, вони усвідомлюють свій статус та здатні шукати сенс у решті створеного порядку та панувати над ним.

Людське знання є особистісним і поширюється від можливості набувати та накопичувати фактичні елементи до здатності аналізувати їх, щоб прийти до глибшого розуміння їхнього сенсу та цілей. У силу цього люди несуть відповідальність за творіння, яке було їм довірено, і мають дати звіт перед Богом, про те, як вони з ним поведуться. Об'єктивно людське знання має тварну обмеженість, і суб'єктивно воно обмежено через відмову від Бога, що і привело людину у стан радикальної гріховності. Об'єктивна здатність до набування знань та розуміння перебуває в людині, незважаючи на її гріхопадіння, ефект якого настільки великий, що для будь-якої людини чи спільноти неможливо виконати мандату для творіння, призначеного Богом з самого початку.

4. Самооб'явлення Творця Його народові, якому Він дав Свій заповіт

Бог дає пізнати Себе більш повно Своєму народові, з яким Він уклав заповіт, і з яким Він установив особливі взаємини. Бог відкриває Себе цим людям за допомогою Святого Духа через Своє Слово, яке є живим (в Ісусі Христі), написаним (у Святому Писанні) та проголошеним (у проповіді).

Боже самооб'явлення у Старому та Новому заповітах є точним і достатнім, аби люди могли пізнати Його, любити та служити Йому. Однак таке знання не може бути повним, тому що є речі, які стосуються Бога, і які ми нездатні пізнати, але можемо лише пережити на власному досвіді, оскільки подібні речі неможливо висловити людською мовою. Сам по собі Бог настільки не схожий на будь-яке з Його творінь, що ми можемо лише стверджувати про Нього те, яким Він не є — Він невидимий, Він не є смертним, Його не можна осягнути фізично чи ментально. Тим не менш у Нього є якості, які люди можуть розпізнати та висловити, і Він володіє цими якостями в абсолютній мірі, тому Він всезнаючий, премудрий і всемогутній. Ці характеристики можуть бути ідентифіковані, але вони не можуть бути повністю визначені у межах людського глузду та логіки. Вони можуть бути по-справжньому відомими та зрозумілими лише через особисті стосунки з Богом, що встановлені через віру в Господа Ісуса Христа.

Бог особливим чином розмовляв з Авраамом, якому Він дав обітницю, що той стане батьком великої нації. Йому була дана обіцяна земля, і він мав стати благословенням для всього світу. Ці обітниці були оновлені його синові Ісааку та внукові Якову, котрому було дано ім'я Ізраїль. Нащадки Якова, народ Ізраїль, стали особливою нацією, чия історичне призначення полягало в отриманні Божого Слова та передачі цього Слова усьому світові, а також у підготовці то приходу Спасителя. Це Слово сповіщено через вибраних Божих слуг і зрештою збережено у письмовій формі, у текстах, які ми називаємо єврейською Біблією або Старим Заповітом. Еу, що було обіцяно та звіщено у Писаннях Старого Заповіту, виповнилось у кінцевому результаті у Христі. Хоча багато з написаного в Старому Заповіті, у тому числі храмове поклоніння та жертвоприношення тварин, уже не є необхідним, та все ж духовне значення написаного не скасовано. Воно залишається в силі для християн, котрі приєдналися до народу Ізраїлю через віру, яку ми поділяємо з Авраамом. Християни утворюють сімейство, Царство Боже, яке простягається до крайніх меж світу, і проповідь християнського Євангелія приносить благословення всім, хто його чує і

вірує. Ті, що етнічно є юдеями, але не прийняли Христа, не отримали обіцяні їхнім предкам благословення. Незважаючи на це, ці люди продовжують бути частиною особливих Божих планів, які будуть цілком розкриті в останні часи. Таким чином Церква зобов'язана нести юдеям звістку про Месію Ісуса, Спасителя і Господа. Їхнє приєднання до християнської церкви здійснюється на тій самій основі, що і для тих, хто не є юдеєм.

5. Отець, Син і Святий Дух утворюють Трійцю рівних Осіб

В Ісусі Христі Бог відкриває Себе в якості Трьох Осіб, роблячи таким чином християнство унікальним серед монотеїстичних релігій світу. Бог не є єдиним одновалентним елементом, але Трійцею Отця, Сина і Святого Духа, які вічно перебувають в особистій спільноті. Саме тому люди, створені за образом та подобою Божою, мають відчуття своєї власної індивідуальності та стосунків як з Богом, так і іншими людьми. Особиста відмінність, що притаманна особистісній ідентичності — людської та Божественної, — базується на відмінностях Трьох Божественних осіб, які вічно існують в одному Бозі.

Як Отець, так і Син, а також Святий Дух, є однаково та цілковито Богом у Їхньому власному праві, а не за походженням, передачею чи успадкуванням від Отця чи Будь-кого ще. Вони поділяють спільну Божественну природу, і оскільки існує лише один єдиний Бог, недостатньо знати лише одну Особу без знання усіх Трьох. Божественні Особи пов'язані один з одним шляхами, які є відмітними для кожного з Них і разом з тим характеризуються спільним знаменником любові. Саме тому, що Отець любить Сина, Він дав Йому всю владу на небі та на землі. Саме тому, що Син любить Отця, Він добровільно віддав Себе у жертву за нас, щоб ми могли жити з Ним у небесах, як цього хоче Отець. Саме тому, що Святий Дух любить Отця та Сина, Він прийшов у світ не для того, щоб звіщати передусім про Себе самого, але засвідчити про Них та донести Їхнє спільне життя до нас. Врешті-решт, саме тому, що ми також є особами, створеними за образом Божим, ми можемо отримувати Його любов, мати з Ним стосунки у цій любові та виявляти цю любов у наших особистих відносинах.

6. У Старому Заповіті Бог промовляє в Особі Отця

У Старому Заповіті Бог говорить як одна Особа, яку Новий Заповіт ототожнює з Отцем Ісуса Христа, хоча термін "Отець" зазвичай не використовувався в Ізраїлі по відношенню до Бога. Однак очевидним є той факт, що Бог Старого Заповіту є як суверенним, так і невидимим у такий спосіб, що це цілком узгоджується з особою Отця, якого нам виявив Ісус. Отець — це той, чийй волі Ісус (як Син) прийшов підкоритися та виконати її, і Він є тією Особою Божества, яка постійно залишається невидимою та трансцендентною у всі часи. Син і Святий Дух описані в Старому Заповіті не надто широко, однак Вони вічно присутні у Бозі та повністю беруть участь у всіх Його діях, особливо у величній справі створення, а також ми знаходимо багато посилань на особу та працю обіцяного Месії і так само на роботу Святого Духа серед Божого народу та, у більш широкому сенсі, у світі.

7. Бог виявив Себе повністю та остаточно в Ісусі Христі

Бог цілковито та остаточно промовляв в Ісусі Христі, який виповнив стародавній заповіт з Ізраїлем та з усіма, кого Він вибрав. Він є Пророком і Словом, Священником і Жертвою, Царем і Царством. Нема потреби у подальшому Божому об'явленні, оскільки Він є Богом у людській плоті. Бог в Ісусі Христі об'явив самого Себе в якості Сина, який визначив Першу Особу Отцем і дав обіцяницю, що після Його відходу Він пошле Третю Особу, іншого "Утішителя", якого Святе Писання називає Святим Духом.

Відтак вчення Ісуса Христа містить у собі істину про те, що в Бозі є Три Особи, і це є Один Бог.

8. Бог виявляє Себе нам мовою, яку ми можемо розуміти

Оскільки Бог звертається до нас людською мовою, і Особа Його Сина стала Людиною, ми можемо говорити про Нього з точки зору людських можливостей. Перші учні могли б описати фізичну зовнішність Ісуса, але вони не зробили цього. Новий Заповіт не дає конкретного заохочення для створення зображення чи статуї Ісуса Христа для допомоги у поклонінні чи нагадуванні про Його присутність на землі. Жоден портрет чи драматичне зображення не має у собі повноважень, і подібні речі ніколи не повинні стати об'єктом шанування чи поклоніння, але можуть бути корисними в інших відношеннях.

II. Зло та гріх

1. Походження зла

Бог створив увесь всесвіт дуже добрим. Бог не є автором зла, і Його святість не скомпрометована існуванням зла. Зло виникло у повстанні сатани і деяких ангелів. Схоже, що гордість була в корені їхнього падіння. Занепалі ангели називаються демонами на чолі з сатаною. Вони виступають проти роботи Бога і намагаються зірвати Його цілі. Проте Бог володарює над силами зла і використовує їхні дії, направляючи їх у Свій план спасіння. Демонам не можна поклонятися або служили будь-яким чином. Їхня діяльність лежить в основі помилкових релігій, і сатана засліплює людський розум перед істиною.

2. Зло і людство

Зло вторглося в людське життя через гріх перших людей в Едемському саду. Адам — предок всього людства, а отже кожна людина змушена страждати від наслідків його гріха, який передбачає неупорядкований світ і фізичну смерть. Адам і Єва поставили себе на місце Бога і присягнули на вірність сатані. Піддатися спокусі бути як Бог має далекосяжні наслідки. Позбавлення Бога слави призводить до усунення відмінностей, встановлених Ним, і включає в себе злочин у сфері божественного, скасування відмінностей між чоловіком і жінкою, які встановлені Богом, плутанини між людьми і тваринами. Використовування добра з неправильних причин спричинило хаос, напруга та страждання у людському суспільстві.

3. Наслідки гріха у людському житті

Людські істоти об'єднали сили з надприродними агентами, які призвели до таких жахливих злих наслідків, як геноциду, зловживання владою, світових воєн, різних видів тероризму, вбивства, психопатичних убивств, наркоманії та насильства всіх видів. Не розуміючи та підриваючи значимість людини, такі обурливі форми зла поширюються та організуються демонічними силами, в результаті чого люди стають розділеними, зруйнованими і зводяться до рівня тварин у своїх думках і поведінці. Зло не тільки спрямоване на знищення творіння та образу Божого у нащадків Адама і Єви, але також для придушення церкви та правди Божої. Хоча демони не розмножуються та не можуть бути знищеними людьми, ми як і раніше покликані протистояти злу, несправедливості, гнобленню та насильству, яке демони використовують для своїх цілей, у той час як ми маємо перебувати у молитві та очікуванні повернення Ісуса Христа, який принесе кінець усім цим речам.

4. Універсальність гріха та його наслідків

У Адамі всі вмирають, і смерть поширилася на всіх, бо всі згрішили. Вся людська раса залучена до гріхопадіння та його наслідків: гріх, відчуження, насильство, війни, хвороби, страждання та смерть. З духовної точки зору, всі людські істоти мертві, тому що вони знаходяться у повстанні проти Бога та відлучені від Його благ. Незважаючи на те, що занепалі людські істоти можуть виявити багато істин, яких їм не вистачає, їм бракує основи, необхідної для розуміння цих істин як аспектів Божої істини. Як грішники вони відмовляються прийняти наслідки цієї істини, що у них є, і натомість придушують її злодіянням. Тілесна смерть також діє у них, доки вони не повернуться у порох, з якого вони були взяті. Якщо Бог милостиво не втрутиться, духовна смерть стане вічною смертю.

III. Особа та праця Ісуса Христа

1. Слава Христа

У центрі християнства знаходиться особистість Ісуса Христа. Його слава та велич такі, що поклонятися Йому та звеличувати Його є одночасно обов'язком і бажанням кожного віруючого.

2. Втілений Син Божий має одне божественне обличчя і два ества

Божественна особа Сина Божого є другою особою Трійці. Божий Син надбав цілком людську природу в утробі Діви Марії і був народжений як Людина, Ісус з Назарету. Тепер він має дві природи: одну Божественну та іншу людську, — котрі є одним цілим і різними, але водночас об'єднаними у Його Божественній Особі та через неї. Оскільки Його Божественна природа, яку Він розділяє з Отцем і Святим Духом, не може страждати або померти, Син придбав людську природу для того, аби бути в змозі заплатити ціну людського гріха і примирити нас з Богом. На хресті була Особа Сина у двох Його природах, Який постраждав і помер.

3. Втілений Син Божий є істинною людиною

Як втілений Ісус з Назарету Син Божий став істинною Людиною. Він володів людським розумом і волею та мав звичайний психологічний образ, зберігаючи Свою Божественну природу. Він був спокушуваним таким же чином, як і будь-яка інша людина, але не впав у гріх.

4. Втілений Син Божий здатний примирити нас зі Своім Отцем

Людина Ісус Христос був у змозі зайняти наше місце на хресті та заплатити за наш гріх не завдяки фізичній або об'єктивній перевазі над нами, а через Його абсолютний послух Отцю, а отже, відсутність гріха. Ставши жертвою за нас, Він може скасувати наш борг перед Богом без будь-якої провини з Його боку, що відокремлювала б Його від Отця. Викупна робота Христа забезпечила спасіння всім вибраним у Ньому перед заснуванням світу.

5. Характер воскресіння тіла Христового

Після двох днів у могилі, Ісус з Назарету воскрес із мертвих у перетвореній, але все ще у пізнаваній людській природі. Його воскресле тіло було здатним подолати природні фізичні закони, але досі зберегло свої фізичні властивості. Під час Його вознесіння це тіло продовжило перетворення у небесний стан, яким воно і досі

володіє та набуло від Бога. Людські істоти воскреснуть, але не в подобі Ісуса, коли Він воскрес був на перший ранок Пасхи, але так, як Він є зараз, у його вознесеному стані.

IV. Особа та праця Святого Духа

1. Святий Дух як особистість Трійці

Святий Дух бере участь у роботі творіння та відкуплення разом з Отцем і Сином. Зокрема, втілений Син був зачатий від Святого Духа, помазаний від Святого Духа та прийняв силу Святого Духа, щоб звершити Своє служіння на землі.

2. Робота Святого Духа у відкупленні

Святий Дух пристосовує відкупительну роботу Сина до окремих віруючих і об'єднує їх як з Христом, який є їхньою Головою, так і один з одним. Він звершує прийняття віруючих в Божу сім'ю і дає їм внутрішню впевненість у їхньому обранні згідно суверенної влади Бога. Він допомагає, вчить, спрямовує та веде віруючих відповідно до виявленої Божої волі та характеру. Він освячує віруючих, виробляючи Свої плоди у них, і постійно заступається за них у молитві до Отця.

3. Зшествя Святого Духа у день П'ятидесятниці

Зшествя Святого Духа у день П'ятидесятниці стало початком нової роботи Бога в житті віруючих, що призвело до створення християнської Церкви. Екстраординарні викривальні дари у той час були унікальними ознаками початку месіанського віку, і вони не можуть бути продемонстрованими автоматично та не служать в якості вирішального доказу Божої сили сьогодні. Тривалі й різноманітні дари Святого Духа слід шукати у смиренності, згідно з Його волею та в цілях прославляння Бога у служінні заради загального блага Церкви.

4. Святий Дух і духовне відродження

Сила Святого Духа продовжує проявлятися особливим чином у часи духовного відродження, які відбуваються періодично в житті Церкви. Ці часи пробудження і духовного освіження спричиняють подальше розширення Царства Божого, змушуючи людей більше усвідомлювати їхню гріховність та перетворюючи їх в образ Христа на новому та більш глибокому рівні. У такі часи віруючі згадують про присутність Святого Духа та стають більш свідомими щодо Його роботи у їхньому житті та Його дарів. Духовне відродження є особливо ефективним у поверненні Божого народу до Нього [Бога] шляхом реформування Церкви, яка постійно знаходиться у небезпеці збитися з істинного шляху. Тим не менше, робота Святого Духа, яка є очевидною за часів духовного відродження, завжди присутня в Церкві, і віруючі мають навпинно та завжди молитися про Його плоди та дари.

5. Святий Дух і духовна війна

Святий Дух активно бореться з сатаною та його демонами і захищає віруючих від них. Святий Дух рятує чоловіків і жінок від демонічного гноблення та панування, і оснащує їх духовною зброєю, з якою вони повинні протистояти владі диявола. Біблія забороняє віруючим втручатися у сили темряви та їхні дії.

V. Божа праця спасіння

1. Загальна благодать

Бог виявляє загальну благодать усьому людству, а також особливу благодать, за допомогою якої люди отримують спасіння. За допомогою цієї загальної благодаті стримується гріх, грішні людські істоти отримують благословення від Бога, і вони здатні до добрих речей. Загальна благодать забезпечує основу для людського суспільства і створює можливість для праці у мистецтві та науці. Святий Дух є тим хто робить цю роботу у мистецтві та науці можливою, а отже, культурний прогрес і людська цивілізація є благими Божими дарами, які стали можливими, незважаючи на людське гріхопадіння.

2. Покликання та Боже обрання

Бог закликає людину до покаяння та віри. Ніхто не може відповісти на цей заклик без роботи Святого Духа. Хоча багато хто напевно почує цю звістку чи прочитає її прямо у Біблії або ж у додатковій християнській літературі, не всі обрані. Замість того щоб залишити людський рід у занепадому стані, Бог суверенно та люб'язно обрав деяких до вічного життя. Тільки ті, чий серця та розум осяяні Духом Святим, здатні прийняти обіцяні дари прощення гріхів і прийняття Богом.

3. Характер відродження

Через роботу Святого Духа померлий грішник отримує життя від Бога, і насадження цього життя призводить до нової орієнтації по відношенню до Бога та Його праведності. Тільки Святий Дух може призвести до зміни, яка виробляє святість, без якої ніхто не побачить Бога. Хоча ця відроджувальна робота викликає зміни характеру, кожен християнин — це індивідуум; у той час як всі християни мають Святого Духа, всі вони різні. Спільним між ними є насадження нового життя, що означає, що вони зараз перебувають у нерозривній духовній єдності з Христом. Новий Заповіт виражає це тим, що християни перебувають "у Христі", тобто, вони стають "спадкоємцями Бога та співспадкоємцями з Христом". Оскільки вони настільки єдині з Христом, у Кому приховані всі скарби премудрості та знання, вони сповнені усім у Ньому. Усі християни мають Духа Христового, і бути в союзі з Христом також означає перебувати у живих відносинах один з одним. Вони мають спільне спасіння, спільні цілі та прагнення.

4. Ефекти відродження

Божа робота у відродженні не потребує повторення. Бувши виправданими Богом, християни відображають зміни у статусі завдяки їхнім змінам у духовному стані. Навернення відзначає свідомий початок нового життя, так що віруючі прагнуть жити відповідно до їхньої нової природи, з стремліннями, встановленими на духовних і вічних речах. У центрі нового життя — віра та покаяння, які з'єднані разом, як вираз перетворення.

5. Віра

Благодать віри — це дар Божий. Віра, таким чином, є акт прийому благословення спасіння особистою довірою Христу Спасителю та відданість Йому. Ця віра є інструментом, за допомогою якого людина набуває, отримує та насолоджується божественним одкровенням та всіма обіцяними благословеннями. Це — переконання у тому, що послання Біблії є вірним, і що особисте прийняття заслуг і діла Христа має

фундаментальне значення. Справжня віра опирається на її об'єкт, тобто на Ісуса Христа; вона обіймає Його як Спасителя, і через акт посвяти душа покладається для спасіння виключно на Нього.

6. Виправдання

Виправдання є Божим актом, який слідує за дієвим покликанням Святого Духа і подальшою відповіддю грішника через покаєння ута віру: "Кого Він покликав, тих і виправдав". У виправданні, Бог оголошує грішників праведними в Його очах, оголошує їхні гріхи прощеними та зараховує праведність Христа як ту, що належить їм. Виправдання не є імітацією праведності грішників з боку Бога, у той час коли вони насправді винні. Щоб виправдання стало реальним і відповідало святості Бога, воно має бути заслуженим. Повинна існувати реальна праведність, щоб Бог був праведним у Своїй заяві про виправдання. Грішники виправдовуються на підставі праведності, що поставляється іншою праведністю, праведністю Господа Ісуса Христа, яка зараховується їм у якості тієї, що їм належним. Це зараховування праведності Христа лежить в основі християнської віри.

7. Праведність Христа є основою нашого виправдання

Праведність Христа включає у себе Його життя досконалого послуху кожній заповіді закону Божого та Його смерть на хресті, через яку Він поніс покарання святого гніву Божого за гріхи всього Його народу. Ця робота була ухвалена Його тріумфальним воскресінням. Відтак віруючі поділяють один і той самий праведний статус Христа, який задовольняє всі вимоги закону Божого замість них і від їхнього імені. Виправдання грішника базується виключно на досконалій праведності Христа.

8. Гармонія між Павлом і Яковом у їхньому вченні про виправдання

Між вченням Павла та Якова про виправдання немає жодного конфлікту. Павло пише про виправдання як прощення та прийняття перед Богом. Яків стверджує, що, якщо це виправдання є реальним, воно проявляється у житті та послуші.

9. Усиновлення віруючих у Христі

Положення Господа Ісуса Христа як Вічного Нествореного Сина Божого за природою є унікальним. Тим не менш Він не соромиться називати тих, кого Він урятував, Своїми братами та сестрами. Ці усиновлені діти Божі набувають спадок, який Христос забезпечив їм, повну міру благословення відкуплення, і тому вони описані як "спадкоємці ж Божі, та співспадкоємці з Христом".

Як діти Божі, віруючі поділяють всі благословення, передбачені Богом для Його родини, та через внутрішнє свідоцтво Святого Духа вони визнають Бога та звертаються до Нього як до Отця. Вони є об'єктами любові Бога, Його співчуття та Його турботи про їхні потреби. Діти Божі мають привілей частки у стражданнях Христа та Його подальшому прославленні. Наступним привілеєм дітей Божих, що підтверджує їхнє усиновлення, є їхній досвід Божого батьківського покарання. Вони впевнені, що: "Робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає?" Єдність дітей Божих в одному тілі також є привілеєм, яким потрібно насолоджуватися, маючи відповідальність, що вимагає взаємну любов та служіння.

Неможливо пережити повного благословення усиновлення до славного повернення Господа Ісуса Христа. Усиновлення можна розглядати не лише у поточному, але й у есхатологічному вимірі, який є елементом християнської надії. Таким чином, "ми самі,

маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зідхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла". Усиновлення не буде повним, доки Христос не дасть Своему народу нові тіла у воскресінні, коли віруючі насолоджуватимуться "свободою слави дітей Божих" разом з оновленим творінням.

10. Робота Святого Духа в освяченні

Святий Дух працює у житті тих, хто були виправдані та прийняті, щоб зробити їх святими та перетворити їх за подобою Христа. Божа робота у віруючих включає в себе прагнення та дії того, що Він вимагає. Активний послух заповідям Господа має важливе значення. Освячення вимагає покладення до смерті усього гріховного в житті людини та розвитку нових благочестивих звичок і шаблонів мислення та життя.

11. Досягнення християнської досконалості

Під час земного життя жоден віруючий не є цілком вільним від гріха, і освячення прогресує різними темпами. Коли Бог карає Своїх улюблених дітей, це також служить їх освяченню. Робота освячення буде завершена завдяки силі та благодаті Божої. Дух повністю освячується при смерті, приєднавшись "до духів удосконалених праведників". Під час воскресіння тіло віруючого матиме частку у цій досконалості, ставши подібним до славного тіла Христового. У кінцевому рахунку кожен віруючий буде повністю "носити образ небесного".

VI. Християнське життя

1. Справжня духовність

Християнська духовність — це процес глибокого благоговіння та любові до Бога, що триває усе життя та виявляється у правильних стосунках з іншими людьми. Християнська духовність — це практичне благочестя, що призводить до трансформації у подобу Христа. Вона не спрямована на себе, ні на пошук безособистісної сили, ні на досягнення туманного стану існування або змінених станів свідомості. Вона зростає у союзі заповіту з Триєдиним Богом, і постійно збільшується у спілкуванні з народом Божим у світі. Вона є результатом духовного відродження та підтримується і регулюється за допомогою Святого Духа.

2. Засоби благочестя

Святий Дух виробляє у нас благочестя із застосуванням Слова Божого в наших серцях та умах, вчить нас покори, об'єднуючи нас у спільноті всіх віруючих в істинному поклонінні Богу, в нашому свідоцтві світу, у випробуваннях і стражданнях, та в протистоянні зі злом.

3. Результати благочестя

Результати благочестя включають перетворені уми та серця, слова та дії, молитовну активність і життя, що постійно зростає в образ Христа. Благочестя виробляє довічне зростання у самозреченні, щоденне прийняття "нашої хреста" та слідування за Христом у любові, терпінні, прощенні, лагідності, співчутті та доброзичливості до всіх, особливо до тих, хто належить до християнської родини. Воно включає в себе безперервну власну поступку у повній відданості Богу, відчуття невимовної радості, синівський страх, самовіддане благоговіння, палаючу любов, милосердя та стриману сміливість, збалансовану зі смиренням, повагою, благоговінням, вдоволеністю, дитячою довірою, послухом, безсмертною надією та Божим миром перед

випробовуваннями, горем і болем.

4. Духовні переживання

Богоцентричне духовне життя включає ці духовні переживання як дар від Святого Духа. Оскільки ми прагнемо наблизитися до Триєдиного Бога, ми повинні пам'ятати, що ми завжди живемо в Його присутності, де б ми знаходилися. Тому ми маємо бути мотивованими на виконання нашого покликання бути інструментами Його перетворюючої благодаті там, де Його провидіння поставило нас. Досвід нашого союзу заповіту з Богом у цьому житті є передчуттям тієї слави спільноти з Богом у прийдешньому віці.

VII. Священне Писання

1. Бог Святий Дух привів в існування Священне Писання

Писання натхненне Богом, будши написаним людьми, які говорили від Бога, будши провадженими Святим Духом. Писання є Словом Божим і повністю надійним. В усьому, чого навчає, воно не містить помилок у тому вигляді, в якому було дано. Ця доктрина названа багатьма реформатськими богословами непомильністю Писання. Бог керував його написанням таким чином, що воно є саме тим, що Він призначив, щоб воно було. Обравши для цієї цілі людей, Бог не знехтував їхньою людяністю та не продиктував їм Писання. Тому воно відображає особисту історію та літературний стиль кожного учасника і характеристики періоду, в якому воно було написаним, залишаючись у всіх відношеннях Словом Самого Бога.

2. Писання визнається завдяки роботі Бога Святого Духа

Писання відображає багато прекрасних якостей, які варті нашої найвищої оцінки. Однак в кінцевому рахунку наше повне переконання і впевненість у його непорушній істині та Божественному авторитеті походять від Святого Духа, Котрий свідчить нашим серцям, за допомогою і через Слово. Віруючий тому вірить у те, що Писання є справжнім Божим Словом, що у ньому пробуває Святий Дух і переконує Його у цій істині. Саме таким чином християнська церква отримала єврейську Біблію та грецький Новий Заповіт і набула здатність визнати їх авторитетним канонам. Писання не черпає свою владу від церкви або з будь-якого іншого джерела, окрім самого Бога.

3. Писання може бути зрозумілим завдяки роботі Бога Святого Духа

Писання має фундаментальну ясність, але лише християнський віруючий може отримати та збагнути його духовний зміст і значення, маючи доступ до розуму Христа. Людське гріхопадіння позначилося на розумі, а також на волі та емоціях. Таким чином, духовна сліпота, робить людей неспроможними зрозуміти Божі речі без роботи Святого Духа. Коли людина є дієво покликаною та отримує відродження, Святий Дух починає відкривати Писання для їх розуміння. У своїй мудрості, Дух Святий відкриває нам справжнє значення Божого об'явлення.

4. Писання застосовуються через Бога Святого Духа

Бог приводить чоловіків і жінок до Себе через проповідь Його Слова. Святий Дух використовує проповідь, навчання і дослідження Священного Писання, щоб зробити нас мудрими на спасіння вірою в Христа Ісуса і дати нам Його розум. Не має значення чи через проповідь або ж читання, Писання є корисним для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності, щоб ми могли бути

оснащеними для усякої доброї справи та явити той стиль життя, який шанує Бога. Таким чином, Писання забезпечують фундамент, ствердження та керівництво для нашої віри.

5. Передумови, що визначають тлумачення Писання

Священне Писання є Словом Бога, і тому воно не може суперечити саме собі. Наше читання, тлумачення, розуміння та застосування Писання залежить у різній мірі та на різному рівні від наших попередніх переконань або передумов щодо Бога та Біблії. Для того, щоб правильно зрозуміти його, треба прийняти до уваги наші передумови та вивчити їх у світлі біблійного тексту таким чином, що ми можемо їх реформувати та привести до більшої гармонії зі змістом самого тексту. Оскільки Писання претендують на божественне походження і натхнення, тільки ті методи тлумачення, які серйозно приймають такі заяви, можуть допомогти у розумінні істинного значення Писань.

6. Ясність Писання

Необхідність наукового вивчення Біблії її оригінальними мовами не підривають ясність або божественну владу та достовірність Писання. Істини, які є необхідними для спасіння, настільки ясно виражені в Писанні, що як навчені, так і ненавчені читачі можуть і повинні розуміти їх. Послання Писання повинно бути викладено у світлі філософії та думок, які кидають виклик і протистоять його передумовам. Захищаючи біблійний світогляд проти таких опонентів, ясність сенсу Писання досягається не лише шляхом обережного порівняння одного біблійного тексту з іншим, але також шляхом вивчення значення його протилежності.

7. Адекватні методи тлумачення

Біблія є Божим Словом, і тому потрібно читати її у смиренні та молитві про просвітлення Святим Духом. Оскільки вона була написаною людськими мовами у конкретному культурному, соціальному та часовому контексті, потрібно шукати її значення шляхом використання загальних правил тлумачення і за допомогою відповідних галузей, таких як археологія, історія, текстуальна критика та вивчення оригінальних мов. Всі ці методи повинні враховувати божественне походження Біблії, її непомильність і людський характер.

8. Значення біблійного тексту

Біблійний текст може мати багато різних практичних уроків і значень, але його основний сенс, як правило, визначається шляхом обережного використання історичного, граматичного та відкупительно-історичного принципів, викладених у попередньому пункті. Алгоричні, духовні та образні тлумачення не мають авторитетності, якщо вони окремо не схвалені самим текстом.

9. Універсальність істини та її застосування

Божа істина, що відкрита у Писанні, є універсальною, вічною й актуальною для всіх культур, часів і народів. Тим не менш, може існувати декілька різних застосувань цієї істини. У контекстуалізації Слова Божого, церква повинна розрізняти біблійні принципи, які є вічними й універсальними проявами Божої істини, та практичні висновки цих принципів, які можуть відрізнятися в різних контекстах. Потрібно завжди перевіряти, чи практичне застосування є адекватним і відповідним розширенням фундаментальних і незмінних принципів.

10. Нормативна модель Божого саморозкриття у постбіблійні часи

Після завершення канону Нового Завіту, нормативна модель, встановлена Богом для того, щоб говорити з нами, є через Священне Писання з просвітою Святого Духа, який живе у наших серцях і відкриває нам Отця і Сина. Ті, що чують голос Духа, мають обіцяну нам спадщину через Сина, і з його допомогою вони виконують волю Отця у своєму житті. Писання навчає нас, що це означає, та керує нами, у той час коли ми намагаємося виконувати Божу волю, про яку Дух Святий сповістив нам на письмі, роблячи нам виклик та надихаючи нас на цьому шляху. На додаток до Старого Заповіту, ці тексти є одкровенням, що дано послідовникам Христа або ж зі схвалення дванадцяти учнів, які бачили Христове воскресення з мертвих і яких Христос призначив керувати та наставляти церкву. Тексти були зібрані першими християнами, котрі визнали їх як ті, що несуть у собі повну владу самого Бога і були згруповані разом у Новому Заповіті. Жоден християнський учитель чи церква не мають права наполягати на віровченнях, які не містяться в Писанні або тлумачити будь-яке з них таким чином, що це суперечить тому, що Бог відкрив про себе в інших місцях Писання.

VIII. Церква

1. Її природа

Церква є як невидимою групою всіх християн (відомих тільки Богу), так і видимою церквою на землі, представленою у численних громадах. Церква є духовним і надприродним Тілом Христа, Котрий є Головою Церкви. Кожен християнин з'єднаний з Христом і приєднаний до інших християн Богом, утворюючи таким чином церкву. У житті однієї, святої, соборної й апостольської церкви — поклоніння Богу, спільнота, Священні Писання, таїнства та місії є центральними.

2. Служіння Церкви

Писання вказує на ряд служінь, які Бог дав церкві у різні часи: апостолів, пророків, пресвітерів, дияконів та євангелістів. Сьогодні у кожній помісній церкві мають бути пресвітери та диякони. Пресвітери мають бути пасторами, наглядачами та прикладом, а деякі з них повинні присвятити себе проповіді та викладанню. Диякони повинні піклуватися про бідних і нужденних та наглядати за практичними, фінансовими й організаційними потребами церкви. Так само як і пресвітерство, це духовна праця, що вимагає духовних якостей.

3. Поклоніння Богу

Основним обов'язком церкви є поклоніння Богові. Характер і зміст цього поклоніння визначається самим Богом, як відкривається нам у Писанні. Це повинно включати в себе спів хвали Богу, читання та проповіді Писання і молитви.

4. Незалежність місцевої громади

Кожна громада віруючих має певний ступінь автономії під владою пресвітерів, але також існує широка єдність між усіма громадами. Цей взаємозв'язок був вираженим по-різному в різні часи й у різноманітних частинах церкви.

5. Таїнства

Таїнство є зовнішнім і видимим знаком внутрішньої та духовної благодаті. Воно встановлено Христом і представляє роботу Христа. Протестантські церкви визнають лише два таїнства: хрещення та Вечеря Господня (або ж Євхаристія чи Святе Причастя). Вони часто ототожнюються з двома таїнствами церкви Старого Завіту: обрізанням та Пасхою. Хрещення є ритуалом посвячення у християнську церкву. Його слід проводити за допомогою води. Вечеря Господня вказує на смерть Христа на хресті, використовуючи хліб і вино як символи тіла і крові Христа. Вона також забезпечує для віруючих можливість для зміцнення віри, спілкування у Христі та духовного живлення, будши проголошенням смерті Господньої, аж доки Він прийде.

IX. Традиція

1. Існування та дійсність апостольських традицій

Кожна християнська церква живе за правилом віри, успадкованим з апостольського віку. Святі Писання є єдиною дійсною та нормативною формою цього правила, за допомогою якого мають вимірюватися всі інші вірування та практика. Апостольські церкви, безсумнівно, мали звичаї, які не записані та не запропоновані у Писанні, але такі традиції не є обов'язковими для наступних поколінь християн. Подібним чином, не зважаючи на те, що втрачені апостольські рукописи можуть одного дня знову виявитися, вони не будуть розглядатися як Священні Писання, тому що вони з апостольських часів не були передані в якості частини нормативного правила.

2. Авторитет віровизнань та сповідань віри

У ході своєї історії церква прийняла віровчення та сповідання віри для того, щоб прояснити вчення Писання. Ці документи та інші подібні рішення різних церковних органів набули влади тих, хто їх прийняв, а відтак вони заслуговують на відповідне ставлення та повагу з боку наступних поколінь. Не зважаючи на це, вони не є непомильними, і там де може бути доведено, що вони не узгоджуються з вченням Священного Писання або що їхнє вчення може бути більш чітко вираженим по-іншому, церква за своїм розсудом може відповідним чином змінити їх.

3. Відповідь реформаторів щодо успадкованих традицій

Реформатори шістнадцятого століття здійснили ретельний перегляд церковних традицій і відмовилися від тих переконань та практики, які явно суперечать біблійному вченню. Деякі пішли далі та відмовитися і від традицій, які не знайшли своєї підтримки у Писанні, навіть якщо вони не обов'язково у чомусь суперечать йому. Прикладом цього стало святкування Різдва на 25 грудня, що не має біблійного ґрунту, але ясно свідчить про новозавітню доктрину втілення Христа. Традиції цього типу можуть бути збережені, змінені або відкинуті на розсуд місцевої церкви за умови, що жодна біблійна доктрина не стане тим самим під загрозу.

4. Моделі поклоніння та церковного управління

Кожна церква розробила моделі поклоніння та управління, які протягом тривалого часу стали їхньою традицією. Доки ці методи не суперечать вченню Священного Писання та продовжують виконувати свою функцію, для якої вони були первісно передбачені, немає жодної причини для їхнього скасування. Однак кожна помісна церква може вільно модифікувати такі традиції, як вона вважає за потрібне. Зокрема цілком можливо, що церкви, які виникли внаслідок зовнішньої місіонерської

діяльності, успадкували практику від тих місіонерів, які не легко адаптуються до місцевих норм. Церкви такого роду несуть особливу відповідальність досліджувати біблійне вчення щодо подібних насаджених звичаїв та бути готовими змінити їх, якщо при цьому вони зможуть стати більш ефективними свідками Євангелія у їхніх умовах. Однак жодна церква не повинна скасовувати, змінювати або приймати будь-яку традицію чи практику без врахування результату такого кроку з погляду на свідоцтво християнської спільноти у цілому.

5. Доцільне збереження певних традицій

Деякі традиції настільки глибоко вкорінилися та стали універсальними у християнському світі, що їхня зміна ні до чого корисного не призведе, а лише призведе до непотрібного розділення у церкві. Прикладом цього є звичай поклонятися Богу в неділю, що у Новому Завіті, хоч і явно практикувалося у ранній церкві, не є прямою вказівкою. Є обставини, коли для окремих християнських груп, наприклад, у деяких мусульманських країнах, інші дні тижня можуть бути більш зручними для поклоніння, але жодна церква не має відмовлятися від поклоніння у неділю лише тому, що це окремо не вимагається у Писанні. У подібних випадках має бути збереженою видима єдність християнського світу, якщо цим самим не порушується богословський принцип.

X. Місія та євангелізм

1. Наше покликання бути свідками Бога через слова та справи

Наша місія в світі походить від нашої пристрасті до слави Божої та нашої впевненості у пришесті царства Його. Церква як спільнота Христа є Божим інструментом благовістя, котре полягає у проповіді та свідченні Євангелія Ісуса Христа як на слові, так і вчинками, що Христос помер за наші гріхи та воскрес із мертвих за Писанням, і Він як Господь, що царює, пропонує прощення гріхів, вічне життя та дари Духа всім, хто покається та віритиме. Бувши слухняними нашому Богові, ми повинні представити усім людям дві руки: (1) руку заклику їх до покаяння, віри та вічного примирення з Богом через Христа, і (2) руку діл милосердя та співчуття, розширюючи доброту Божого Царства на землі в ім'я Христа. Це — приклад, даний нам самим Христом, і проголошує, що ми уподібнені до образу Христа та отримали Святого Духа як перші плоди та гарантію нового Божого творіння.

2. Ступінь заклику до місії

Наше проголошення Євангелія має соціальні наслідки, оскільки ми закликаємо людей до любові та покаяння в усіх сферах життя. Так само наша соціальна активність має євангелізаційні наслідки, тому що ми свідчимо про благодать Ісуса Христа, що перетворює. Якщо ми ігноруватимемо світ, ми зрадимо Велике Доручення, згідно якого Бог посилає нас для служіння світові. Якщо ми будемо ігнорувати це доручення, ми не зможемо нічого запропонувати світові. Наша слухняність Богові пробуджує ревність до місії у нас, що змушує нас довіряти йому повністю. Це робить наше свідчення сміливим та лагідним, і привертає увагу невіруючих.

3. Співчуття християн світові

Ми наголошуємо на гострій потребі християн зодягнутися у співчуття в ім'я Христа у розпал злиднів, хвороб, несправедливості та всіх форм людських страждань. Ми стурбовані тим, що мільйони людей у цьому світі живуть у крайній бідності. Закликаючи себе самих зодягнутися у співчуття, ми покликані мати взаємини з

бідними та передавати їм Божу благодать, яка несе перетворення, у якості духовного життя, що дозволяє нам вийти у те середовище, яке страждає, не як рятувальники, але як слуги Христа Спасителя.

4. Трансформація людської громади

У нашому розумінні, перетворення суспільства має відбутися через всеосяжне повернення від наслідків гріха, що поширилися на все життя та всю землю, віддалили чоловіків і жінок від Бога, утворюють дистанцію між ними самими, віддаляють їх від інших, від навколишнього середовища та відновлення Божого порядку у створінні. Це Божий намір, щоб усі люди були повними носіями Його образу. Це завдання починається у цьому житті, але буде завершеним лише тоді, коли Христос повернеться у славі в останній час. Воно спрямоване на перетворення гріховної культури та суспільства, в якому ми живемо, і побудову нової культури та нового суспільства відповідно до характеру Царства Божого, яке відкрито Христом.

XI. Закон та етика

1. Природний закон

Закон Божий виражає Його любов і розкриває Його праведні вимоги до людської раси. Він був написаним у людських серцях при створенні і, незважаючи на гріхопадіння людей, вони й досі усвідомлюють його вимоги за рахунок їхнього сумління. У Едемі Бог показав свою волю для людини в усній формі, тобто в наказі не їсти від дерева пізнання добра і зла.

2. Закон Мойсеїв

Мойсеїв закон містить ритуальні елементи, які звістили про особистість та справу Христа, а також життя Його церкви, і які є вже виконаними. Закон також містить судові елементи, які сформували громадське життя Ізраїля та забезпечують принципи справедливості, котрі повинні відображатися у житті та законодавстві всіх народів. Моральні елементи закону продовжують надавати зразок для благочестивого життя. Божий закон показує грішникам їхній гріх і вказує їм на Христа як на єдиного Спасителя. На додаток, закон забезпечує запобіжні міри від гріха у суспільстві. Оскільки християни є відновленими в образ Христа, закон є також керівництвом для їхнього життя, виявляючи гріх, який потрібно ненавидіти, та праведність, якої потрібно триматися.

3. Христос як виконання закону

Христос виконав вимоги закону, ставши прокляттям за Його вибраних людей. Ті, що прийшли до віри в Христа, виражають свою любов до Господа, підкоряючись Його заповідям, на що Дух Святий зробив їх здатними.

4. Шлюб та статеві етика

Шлюб як гетеросексуальна моногамія встановлено Богом між чоловіком та дружиною, що залишають свої сім'ї та об'єднуються один з одним для взаємин, що тривають усе їхнє життя. Сексуальні бажання мають реалізовуватися у цьому союзі, і діти, народжені у ньому, повинні виховуватися та зростати у християнській науці та практиці. Через людську гріховність відбувається відхилення від цієї моделі. Біблія забороняє сексуальні стосунки поза шлюбом, так само як і забороняє одностатеві союзи. Розірвання шлюбу допускається лише тоді, коли у ньому стався перелюб, або

ж якщо невіруючі безповоротно залишають свої християнські подружжя. Чоловік описується в Писанні як "голова" жінки, так само як і Христос є "головою" чоловіка, а Бог — "головою" Христу. Це верховенство в сім'ї та церкві має доводитися любов'ю, як і Христос полюбив Церкву.

5. Планування сім'ї

Планування сім'ї є прийнятним, хоча контрацепції за допомогою таких засобів, як таблетки після зачаття або аборт плоду, дійсно знищують нове життя. Для подружніх пар, що зазнають труднощі із зачаттям, екстракорпоральне запліднення (ЕКЗ) є одним з можливих варіантів, хоча використання донорської сперми або сурогатної матері, хоч це і відбувається медичним шляхом, а не через особистісну практику, є вторгненням у шлюб. Експерименти з людськими ембріонами є руйнівними для людського життя, так само як і експерименти з дорослими людьми, що може призвести до хвороби, інвалідності або навіть смерті. Хоча клонування людини ("ядерна передача соматичної клітини") може бути технологічно можливим, ні "репродуктивне клонування", ні "терапевтичне клонування" відповідають біблійній моделі, в якій інтимні стосунки та дітородження є частиною завіту шлюбних відносин. Людські наукові відкриття, хоч у суті і добрі самі по собі, можуть здійснюватися з порушенням Божого морального порядку для Його світу. Життя та здатність до дітородження повинні розглядатися як Божі дари, і вони видані нам суверенно.

6. Подовження життя

Людські тіла схильні до різних хвороб, і сучасна медицина в змозі допомогти з відповідними процедурами, операціями та лікарськими препаратами. Пересадка органів має право на існування та є частиною такого медичного втручання з метою лікування захворювання або подовження життя.

7. Припинення життя

Так само, як створення нової людини є Божою дією, Бог визначає кінець життя людини. Як виникнення, так і припинення життя, знаходяться під Його суверенним контролем. У той час як ліки можуть бути використаними для полегшення болю, вони не повинні використовуватися для завершення людського життя, і також їхнім призначенням не повинно бути надання індивідуального задоволення або ж досягнення екстрасенсорного стану. Хоча сучасні технології можуть дозволити людині бути штучно живою, однак коли немає доказів мозкової діяльності, у такому випадку вимкнення такого обладнання не є неправильним.

XII. Есхатологія

1. Відвічний Божий план

З самого початку часу, після створення Адама, існує обітниця звершення Божого суботнього спокою, та обітниця вічного життя від дерева життя. Все це передбачало Божий намір удосконалювати те, що Він зробив дуже добре. Павло бачив воскресіння (або відтворення) останнього Адама як завершення створення першого Адама до гріхопадіння. Історія спасіння — це зовнішня оболонка Божих цілей відкуплення, що досягло кульмінації у житті та смерті Спасителя, здобуття спасіння для народів та есхатологічного відтворення неба і землі. У даний час ті, хто єдиний з Христом, вже переживають силу того світу, що має прийти, через Духа, який живе у них. Навіть якщо вони будуть відчувати смерть, вони вже смакують майбутнє воскресіння.

2. Стан мертвих

Відразу ж після смерті душі людей ідуть до Бога, у той час як їхні тіла зруйнуються. Вони не впадають у стан сну. Душі спасених входять у стан досконалої святості та радості в присутності Бога і царюють з Христом, у той час як вони чекають на воскресіння. Спогади про їхнє життя на землі не перешкоджають цьому щастю, оскільки тепер вони бачать усе у світлі Божої досконалої волі та плану. Їхнє щастя та спасіння отримані виключно з благодаті Божої. Вони не мають жодної влади заступатися за живих або ж бути посередниками між людьми та Богом. Душі загинувших не руйнуються після смерті, але входять у стан страждань і темряви, будучи відлученими від Божої присутності та очікуючи судного дня. Немає інших станів після смерті, окрім оцих двох. Ні душі спасених, ні загинувших не можуть повернутися до землі живих після смерті. Всі переживання, приписувані до дії безтілесних душ, слід віднести або до людської уяви, або ж до дій демонів.

3. Друге пришестя Христа

Воскресіння Христа, а потім і зшестя Святого Духа, відкрили нову еру, що називається у Писанні останніми днями. У даний час християнин живе у "напів-есхатологічній" реальності "вже" готової роботи Христа та "ще" майбутнього завершення. Настане час, коли Христос повернеться у цей світ видимим чином у славному тілі Його воскресіння, так що увесь світ побачить Його. Він прийде у силі зі святими та Його ангелами, щоб судити всіх людей та привести царство Боже до завершення. Писання рішуче закликають нас бути готовими до пришестя Христа; однак вони не дають нам розкладу чи вказівок, коли це відбудеться. Повернення Христа залишається найвищою християнською надією. Церква покликана молитися про це та прискорити його, проповідуючи Євангеліє всьому світові.

4. Воскресіння мертвих

Померлі, що належать Христу, будуть воскресені Його силою з тілами, схожими на Його тіло, та приведені у вічний стан спілкування з Богом та вічної радості. Що стосується втрачених, вони також будуть воскресені, але для суду та вічного покарання. Цей кінець має змусити нас тремтіти, бути у страху та надихати нас на проповідь Євангелія про спасительну благодать Божу для всіх народів. Особиста ідентичність як спасених, так і загинувших, буде такою ж як і на землі, але їхні тіла зміняться у складі та властивостях.

5. Останній суд

Христос повернеться у цей світ як його Суддя, бо Він є Сином Людським та Царем, що панує над світом вічно. Він буде судити живих і мертвих справедливо та не проявить жодного фаворитизму або упередженості. Вибрані будуть оголошеними виправданими через заступницьку смерть і воскресіння Христа та запрошеними увійти в Його вічне царство. Нечестивих та відкинутих буде справедливо засуджено у їхніх гріхах і беззаконнях та вигнано з Його присутності разом з сатаною та демонами. У цей час християни повинні демонструвати всі необхідні зусилля, щоб відновлювати справедливість у цьому світі, знаючи, що повний та досконалий суд звершиться у кінці часу. Що стосується нагород, які Христос обіцяв своєму народові, Писання говорить про них дуже мало, але достатньо, щоб дати нам додаткову мотивацію до послуху та вірності.

6. Тисячоліття

Етап між піднесенням Христа та Його другим пришествям, тобто теперішній час, коли Блага Звістка Євангелія та його благословення стали відомі народам, визнаний церквою як Тисячоліття, про яке говориться у Писанні. Однак деякі вважають, що тут мається на увазі період у тисячу років правління Христа на землі у буквальному сенсі після Його повернення. Теперішній час ще страждає від наслідків людського гріха та супротиву, а також від влади сатани. Прояви зла зустрічатимуться у світі поряд з царюванням Христа, доки Він не повернеться у славі.

7. Нове творіння

Після повернення Христа Бог відтворить фізичний всесвіт, а Його воскреслі люди, наділені безсмертям і досконалістю, житимуть у відповідності з нормами Христа у цьому новому небі та землі назавжди.

8. Різні трактування есхатологічних питань

Християни мають згоду щодо головних подій, які представляють собою останні часи, але не завжди щодо їх послідовності та характеру. Останні часи потрібно обговорювати зі смиренням, пам'ятаючи, що часто лише після того, як пророцтва виповнилися, Божі люди могли зрозуміти їх у повній мірі.